

Νὰ γενόμουνα πουλλάκι, | νὰ ῥχῶμαι πουρνὸ-πουρνὸ
σὲ τριανταφυλλιάς κλαράκι, | νὰ σοῦ γλυκοκιληθῶ
Α. Λασκαρᾶτ., ἐνθ' ἄν.

Ἔρμα πουλιά, τί πάθατε, ποῦ γλυκοκεληδεῖτε
Σ. Περσιδάδ., Σκλάβ., 81.

Ἀ! ἔλα χαηδεμένη μου, ἔς τὸ ἴσιο μονοπάτι,
ὅπου ἔς τοῦ πεύκου τὸ κλαδί πουλλιά χοροπηδοῦνε
κι ὅλο προσμένουν τῇ βροχῇ καὶ γλυκοκεληδοῦνε

Ι. Πολέμ., Χειμῶνανθ., 199. Ἡ σημ. καὶ εἰς Ἑρωτόκρ.
Β 541 (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδιδ.): «κι ὡσάν πουλλάκι ὄντ' ἐβραχῇ
καὶ χαμοκουκουβίσῃ... | κάτση ζιμὲ ὃ ἔς ψηλὸ δέντρο καὶ γλυ-
κοκιληθήσῃ». β) Μεταφ., ὁμιλῶ, ἐκφράζομαι μετὰ γλυκύ-
τητος, ἐπιχαρίτως ἐνιχα.: Ποῦ ξεσπάει κάτι ἀπὸ τὸ σκληρὸ
περιγέλασμα τοῦ Ἀριστοφάνη ποῦ γλυκοκεληθάει, κάτι τι
ποῦ δὲν ξέρω, γιατί μου θυμίζει τ' «ὄνειρο τῆς καλοκαιρινῆς
νυχτιάς» τοῦ Σαίξπηρ Κ. Παλαμ., Γράμματ., 1.123. Ὅλα
τὰ χάδια τῆς μουσικῆς ποῦ παίζει καὶ γλυκοκεληθά ἔς τ'
ἀφτιά του Γ. Ψυχάρ., Ὀνειρ. Γικνίρ., 225. γ) Ἐπὶ ρέοντος
ὕδατος, κελαρίζω, ρέω ἡρέμως Λεξ. Δημητρ.: Γλυκοκελά-
δαγε τὸ νερὸ ἔς τοῦ μύλου τὸν αὔλακα.

γλυκοκερασιά ἡ, Πελοπν. (Μάν.) — Μ. Λελέκ., Ἐπι-
δόρπ., 101 γλυκοκερασιά Σάμ. (Κουμαδαρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐς. κ ε ρ α σ ι ᾶ.
Τὸ ὁπωροφόρον δένδρον Κέρασος ὁ γλυκύκαρπος (Cera-
sus dulcis) τῆς οἰκογ. τῶν Ροδιδῶν (Rosaceae) ἐνθ' ἄν.:
Ἄσμ.

Εἶχα ἴνα περιβολάκι, κ' εἶχα μέσα τσαμπουρνιές
κι ὅλο γλυκοκερασιές
Μ. Λελέκ., ἐνθ' ἄν.

γλυκοκερασίτσα ἡ, Πελοπν. (Λιγούρ.)

Ἰποκορ. τῷ οὐς. γ λ υ κ ο κ ε ρ α σ ι ᾶ.

Γ λ υ κ ο κ ε ρ α σ ι ᾶ, τὸ ὅπ. βλ., με ἐννοίαν θωπευτι-
κῆν: Ἄσμ.

Κάτω ἔς τὸ γιאלὸ ἔς τ' αὐλάκι | εἶχα ἴνα περιβολάκι
καὶ τὸ εἶχα λειμονίτσες, | ὅλο γλυκοκερασίτσες.

γλυκοκέρασμα ἐνιαχ. γλυκοτσέρασμα Πελοπν. (Ξε-
χώρ.) Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο κ ε ρ ν ῶ.

Κέρασμα μετ' εὐχαριστήσεως προσφερόμενον ἐνθ'
ἄν.: Ἄσμ.

Ἀπὰ ἔς τὸ γλυκοτσέρασμα τσαί ἔς τὸ καλὸ τραγοῦδι,
ἐτράντραξε τὸ χέρι τῆς τσ' ἔπασσε τὸ ποτήρι.

γλυκοκέρασσο τό, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐς. κ ε ρ ᾶ σ ι.

Ὁ καρπὸς τῆς γ λ υ κ ο κ ε ρ α σ ι ᾶ ς.

γλυκοκέρατο τό, ἐνιαχ. κλυτσέρατο Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐς. κ έ ρ α τ ο. Ὁ
τύπ. κ λ υ τ σ έ ρ α τ ο δι' ἀνομοίωσιν.

Ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου Κερატέα ἡ ἔλλοβος (Ceratonia si-
liqua). Συνών. ξυλοκέρατο, ξυλοτσέρατο, τσε-
ράτσι, χαρούπι.

γλυκοκέρης ἐπιθ. ἐνιαχ. Θηλ. γλυκοκέρα Δ. Κρήτ.
Οὐδ. γλυκοκέρινο Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ ἀρχ. οὐς. κ έ ρ α ς.
Τὸ β' συνθ. ἀμαρτ. ὡς ἀπλοῦν.

Ἐπὶ ζώου, τὸ ἔχον εὐθραυστα κέρατα ἐνθ' ἄν.: Γλυκοκέ-
ρικο βόδι Κρήτ.

γλυκοκέρινος ἐπιθ. Π. Βλαστ., Κριτικ. ταξίδ., 73.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ κ έ ρ ι ν ο ς.

Ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ κηρίου εἰς ἀπαλὴν ἀπόχρωσιν: Ὡς
τὸ μελισσί, τὸ γλυκοκέρινο πρόσωπό σου φέγγουνε τὰ ἀλη-
θινὰ σου μάτια.

γλυκοκερνῶ Ἡπ. (Πρέβ.) Πόντ. (Ἰνέπ.) γλυκοτσερ-
νάω Πελοπν. (Ξεχώρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. κ ε ρ ν ῶ.

Κερνῶ, ἤτοι προσφέρω ποτόν, κατὰ τρόπον προκαλοῦντα
εὐχαρίστησιν ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἐχουν τὴ Ρίνα ἔς τὸ πλευρὸ καὶ τοὺς γλυκοκερνάει
Πρέβ.

Ἐφές ἤμουν ἔς σῆς μάννας μου, προφές ἔς σῆς ἀδελφῆς
μου

κι ἀπόψε μετὰ σένανε νὰ γλυκοκερναστοῦμε
Ἰνέπ.

γλυκοκίτρινος ἐπιθ. Θράκ. (Νιχωρ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ κ ί τ ρ ι ν ο ς.

Ὁ ἔχων ἀπαλόν, γλυκὸ κίτρινον χρώμα: Ἄσμ.

Μόν' ἡ ἀγάπη μ' ἡ γλυκειά, | ἡ γλυκοκίτριν' λεμονιά
φιλὴ γραφὴ μὲ στέλνει.

γλυκοκιτρομηλιά ἡ, ἐνιαχ. γλυκοτσιτρομηλιά Κύπρ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐς. κ ι τ ρ ο μ η λ ι ᾶ.

Τὸ δένδρον Νεραντζέα ἡ γλυκύκαρπος (Citrus vulgaris
dulcis) τῆς οἰκογ. τῶν Ἑσπεριδοειδῶν (Aurantiaceae).

γλυκοκοιμησιάρης ὁ, Πελοπν. (Μάν.) — Ἐκθ.
Πρακτ. Φίλος. Σχολ. (1918), σ. 46 γλυκοκοιμησιάρης
Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐς. γ λ υ κ ο κ ο ι μ ῆ σ ι καὶ τῆς παρα-
γωγ. καταλ. -ά ρ η ς.

Ὁ προκαλὼν γλυκύν, εὐχάριστον ὕπνον ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Μπῆκ' ὁ Μᾶης κι ὁ θεριστῆς κι ὁ γλυκοκοιμησιάρης
κι ἀποκοιμήθ' ὁ πιστικὸς ἀπάνου ἔς τὸ ραβδί του
Μάν.

Ὁ Μάρτης ὁ γλυκὸς κι ὁ γλυκοκοιμησιάρης
αὐτόθ.

γλυκοκοιμίζω πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ.) γλυκονεῖμι-
ζου Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) γλυκοτσιμίζω Μύκ. γλυ-
κοκοιμῶ Λεξ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. γλυκοκοιμῶ Λεξ.
Πρω. Δημητρ. Μέσ. γλυκοκοιμᾶμαι πολλαχ. γλυκοκοιμοῦ-
μαι ἐνιαχ. γλυκονκοιμοῦμι Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Φθιώτ.)
γλυκονεῖμι Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν.) γλυκοτσιμοῦμαι Κύπρ.
Προστ. ἀορ. γλυκοκοιμέθου Πόντ. (Ἰνέπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. κ ο ι μ ῖ ζ ω. Ὁ
τύπ. γ λ υ κ ο κ ο ι μ ο ῦ μ α ι καὶ εἰς Σομ.

Ἐνεργ., ἀποκοιμίζω τινὰ κατὰ τρόπον ἥπιον, εὐχάριστον
καὶ μέσ., κοιμοῦμαι γ λ υ κ ᾶ, εὐχαρίστως πολλαχ. καὶ
Πόντ. (Ἰνέπ.): Ὅσο γιὰ νὰ γλυκοκοιμᾶται, θὰ φροντίσω
κ' ἐγὼ Δ. Καμπούρογλ., Ἀθηναῖκ. διηγήμ., 253. Ἡ τιμὴ
ποῦ θὰ ἐρθῇ ἔς τὸ σπῖτι μου... Θὰ τὴν παρηγορῇ τὴν ἡμέρα

